

# KREDO

## ATSEVIŠKAIS UN VISUMS

Ideju pasaule ir jebkādas esamības pirmavots un princips. Tajā ir absolūta harmonija un svētlaimīgs miers. Esamība, kuru neapgaismotu ideja, būtu nedzīva, bezjēdzīga, tai nebūtu vietas pasaules veselumā. Tikai tas, kurš atvasina savu esamību no idejas, kaut ko nozīmē pasaules radības kokā. Ideja ir skaidrs, pašpietiekams un ar sevi samierināts gars. Ja atsevišķai būtnei nav gara, tā nokrīt no šī koka kā sausa lapa, un tās eksistence bijusi velta.

Savā apziņā pilnībā pamodies cilvēks sajūt un iepazīst sevi kā atsevišķo. Taču viņā ir iedēstītas ilgas pēc idejas. Ilgas rosina viņu šo atsevišķumu pārvarēt un ļaut sevī pamosties garam. Viss, kas ir patvaļīgs, kas padara viņu par noteiktu, atsevišķu būtni, cilvēkam no sevis jānotrauc, jo tas viņam aptumšo gara gaismu. Visu, kas ceļas no jutekliskuma, no dziņām, iekārēm, kaislībām, grib tikai egoistiskais indivīds. Tādēļ cilvēkam šī patvaļīgā griba sevī jānonāvē. Tās vietā viņam kā atsevišķam cilvēkam jāgrib tas, ko viņā grib gars, ideja. Atmet visu, kas tevi šķir no pasaules, un seko idejas balsij tevī, jo tikai tā ir dievišķa! Tam, ko cilvēks grib kā atsevišķais, pasaules veselumā nav nekādas vērtības, laika plūsmā tas ir izzūdošs punkts; turpretī tas, ko cilvēks "grib garā", vienmēr ir centrā, tādēļ tas uzmodina mūsos Visuma centrālo gaismu; šādas gribas rosināta rīcība nav pakļauta laikam. Ja cilvēks rīkojas kā atsevišķais, viņš izrauj sevi no slēgtās pasaules veikumu ķēdes. Turpretī, darbojoties "garā", viņš iedzīvojas vispārējā pasaules norisē. Jebkādas patības izskaušana ir pamats augstākai dzīvībai. Jo kurš nonāvē patību, tas dzīvo mūžīgā esamībā. Mēs esam nemirstīgi tajā mērā, kādā ļaujām patībai sevī nomirt, jo mirstīga mūsos ir tikai patība. Šī ir patiesā vārdu jēga: "Kurš nenomirst, pirms viņš nomirst, tas aiziet bojā, kad nomirst."<sup>1</sup> Tas nozīmē: kurš ļaujas savai patībai dzīves laikā, tas nav daļa no vispārējās nemirstīgās dzīvības – viņš nekad nav īsti bijis, viņam nav piemītusi patiesā esamība.

Pastāv četras cilvēka darbības sfēras, kurās viņš pilnībā nododas garam un nonāvē sevī visu patvaļīgo dzīvi. Šīs sfēras ir: izziņa, māksla, reliģija un mīlestības pilna atdošanās kādai personībai garā. Kurš nedzīvo vismaz vienā no šīm četrām sfērām, tas nedzīvo vispār. Izziņa ir nodošanās Visumam domās, māksla – vērošanā, reliģija – dvēselē, mīlestība kā visu gara spēku summa ir nodošanās kam tādām, kas mums ir visvērtīgākais visā pasaulē. Izziņa ir visgarīgākā, mīlestība – visskaistākā pašai izdzīvīgas nodošanās forma. Mīlestība ir patiesa debesu gaisma ikdienas dzīvē. Padevīga, patiesi garīga mīlestība pacilā mūsu garu un līdz ar to visu, kas mūsos dzīvo. Šī tīrā, klusā mīlestība pārveido visu mūsu dvēseles dzīvi, padarot to radniecīgu pasaules garam. Šajā augstākajā izpausmē mīlēt nozīmē dievišķās dzīves elpu nest tur, kur parasti atrodams vien pretīgs egoisms un nevaldāma kaislība. Vispirms ir jāpazīst mīlestības svētums, tikai tad var runāt par padevību.

Ja cilvēks no sava atsevišķuma caur vienu no šīm četrām sfērām ir iedzīvojies dievišķās idejas dzīvē, tad viņš ir sasniedzis to, pēc kā tiecas ilgu dīglis viņa dvēselē; un tas ir viņa īstais aicinājums. Bet tas, kurš dzīvo garā – dzīvo brīvi, jo viņš ir atraisījies no visa pakārtotā, viņu nespiež nekas, izņemot to, kā spiedienu viņš labprāt pacieš, jo ir atzinis par visaugstāko.

Ļauj patiesībai kļūt tevī par dzīvību; pazaudē sevi, lai atrastu sevi no jauna pasaules garā!"

**Rūdolfs Šteiners**

---

<sup>1</sup> „Wer nicht stirbt bevor er stirbt, der verdirbt, wenn er stirbt.“